

sest kui üks neist minu hana cest hoolt kannab, saab see ükski need sadaruhat rubla eneselle, on neid aga mitu, siis saab see summa auusaste nende keskis jäntud, kõikidele ühe palju. Peakse aga juhtuma, et ühe aasta sees kellegile meele ei tulegi minu handa kohendada, siis saab kõik see summa kaa veel meie linna waeste jäuks jäema."

Kõik pealtkuuljad olid kahwatand näust, ühed häbi, teised wiha pärast, et naad nii wäga hoolimatta olid surunud herra Sorelli hana pärast olnud. Olga ükski aga lõi pumaseks palgeist, et tema oma kiitust selle testamendi sõnadest kuulis; rõemu pärast, nagu räägiks nende lahkunud sõber lahkeid tänamise sõnu tema wastu, ja hing jäi t'al rindu kinni, kui see peale mõtles, et sadaruhat rubla nii äkkisest tema pidid olema. See suur hulk raha oli kaa õnnistuseks noore neiu käes, sest sellega on ta igapidi palju head mõistnud teha, nii kui kaa suurt kasu saata.

Sedawiisi oli üks käsi teist pesnud. Olga näitas wähhama andi cest tõeliku tänu üles ja veel hanaft ulatas lahkunud Sorelli herra käsi teda veel suurema andiga tänama.

Teised kõik aga kahetsesid isieneses: oh, meie rumalad! — aga mis see kõik enam aitas; sest aina ams süda ausat palka saab!

Weel üks naljatükite suurest Klausist ja wäikesest Klausist.

On juba mõnda aastat tagasi, et kord ühes kalendris naljakas lugemine oli suurest Klausist oma rumala tarkusega ja wäikesest Klausist oma targa rumalusega ja kuidas esimene wiimase läbi wiimaks otsa sai. Suur Klaus oli ülepea üks edew kergats, kes kõik tahtis teada, aga ühtigi ei mõistnud.

Juhtus t'al kord jälle äppardus mõisa=härra raga, et see teda pidi nuhtluse alla saatma, sest suur Klaus oli suurt pettust teinud. Ometi lubas mõisa=härra teda süüist lahti mõista, kui mehike temale nelja küsimiste peale teaks wastust anda. Need neli küsimist aga ähwardasid suure Klausit pisukest mõistust hoopis metsa wiia ja need kolm päewa, mis talle järälmõtleamiseks olid antud, olid t'al päris piinapäewad. Juba esimese päewa õhtul tahtis ta meelt äraheita, teisel päewal küsis ta oma suures hinge hädas mõne hea pentäie juukseid peast ja kolmandamal päewal lõuna ajal wõttis ta labida kätte ja läks metsa. Seal ühe pool kuinud kuuse kõrwas hakkas auku maa sisse kaewama. Kui ta veel alles töö oli, tuli wäike Klaus lüstilikult seda teed mööda ja küsis, mis teine seal tehta.